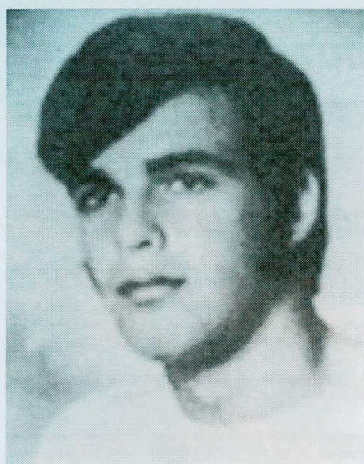

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי דוד גלדשטיין ז"ל

בן ציונה ופנחס

נולד בפתח תקווה

בתאריך כ"ח בטבת תשט"ו, 22/1/1955

התגורר בפתח תקווה

התגייס באפריל 1973

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ט"ו בתשרי תשל"ד, 11/10/1973

נקבר בבית העלמין הצבאי פתח תקווה

חלקה: 2 שורה: 3 קבר: 26

הותיר אחריו הורים ואח

בן 18 בנופלו

קורות חיים

דוד, בן ציונה ופנחס, נולד ביום כ"ח בטבת תשט"ו (22.1.1955) בפתח תקווה. הוא למד בבית הספר היסודי "פיק"א בעיר הולדתו, והמשיך בלימודים על-יסודיים בבית-הספר התיכון על-שם "אחד העם". שנתיים למד בבית ספר תיכון זה, ואחר-כך החליט להשלים את לימודיו ב"קולג' תיכון" ברמת-גן. הוא היה נחוש בדעתו לעמוד בבחינות בגרות חיצוניות במרוצת שנת 1973. דוד היה ילד יפה מראה, חייכני ונבון, בעל עיניים ירוקות ושיער חום שופע. בבית-הספר היסודי היה תלמיד חרוץ והתחבב על מוריו ועל חבריו. חרף העובדה שלא התמיד ללמוד במסגרת תיכונית אחת, שאף תמיד לקנות ידע והכיר בחשיבותה של השכלה כללית כצורך חיוני בחיים, ולכן לא ויתר על השגת תעודת בגרות. חבריו וידידיו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הכירוהו כאדם שכאילו שתי נפשות מתרוצצות בו: מצד אחד אהב להתבודד, בחר לעצמו פינה שקטה, קרא דברי ספרות וכתב פרקי שירה. עם זאת, היה חבר פעיל בתנועת הצופים של פתח-תקוה וסיים בהצלחה רבה קורס מ"כים במסגרת הגדנ"ע. לימים התנדב לפעול כמדריך של עזרה ראשונה בסניף מגן-דוד-אדום במקום מגוריו, וגם עבד בהתנדבות בחדר המיון של בית החולים "השרון". ידידיו של דוד לעבודה בהתנדבות מספרים על מסירותו הרבה הוא השכיל להכיר בנטל האחריות המוטל עליו וביצע את כל המשימות בשיקול דעת ובלא דופי. מאז היותו נער נודע בנכונותו לעזור לזולת, וכשבגר ידע כיצד לשלב עשייה מושלמת בחן ובלבביות. דוד היה רציני בתפיסת-העולם שלו, אף-על-פי-כן ניסה בתמימות ובכנות, להקל מעט את מצוקת הרגעים הקשים על-ידי נימה של שחוק. שירים שכתב בתקופת בגרותו מעידים על רגישות רבה, על אהבת האדם ואהבת עמו ביחוד. באחד משיריו על "יהדות הדממה" כתב: "ערפל כבד ירד / אך אני עוד נאבד / בין היום ללילה / ובין אור לחושך. / / אמשיך ללחום למען החופש / של יהדות הדממה / שאותנו הדהימה / באורך רוחה הדמומה". וברגע אחר של צהלת נעורים, כתב בהומור לאחר מידידותיו: "הו, בת / אני כל כך נחבט / בין אהבתך כבת / ובין חילול יום השבת ..."

דוד גויס לצה"ל בשלהי אפריל 1973 והתנדב ליחידת חיל רגלים מוצנח. גם ביחידתו בצבא נודע דוד עד מהרה כחייל אחראי ומסור לתפקידו. ידידים ידעו, כי תמיד יוכלו לפנות אליו וימצאו אוזן קשבת ולב אוהב. דוד הקפיד לשלוח מכתבים להוריו ולאחיו הצעיר, שרון, וכשביקר בבית לא הרבה לספר על חייו בצבא, כדי שלא להדאיג את הוריו. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים לחם דוד כרובאי בחזית הדרום. במסירות ובאומץ לב השתתף בקרבות הבלימה נגד המצרים. ביום י"ד בתשרי תשל"ד (11.10.1973). נפגע דוד ונהרג מהפצצה אווירית באזור אבו-רודס. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין בפתח-תקוה. השאיר אחריו אב, אם ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הבטחון: "דוד ז"ל שירת בחיל הרגלים. הוא היה חייל טוב וחבר מצוין. דוד היה אהוד על כל מי שהכירו".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בין השירים שהותיר אחריו, שירים על חורבן ותקומה, על אהבת הארץ
ועל מאורעות מן ההיסטוריה שלה, מצוי שיר אחד, שיד הגורל מציגה
עתה באור נוגה. האמנם קונן דוד בלא-דעת, בשירו "האם", על גורל אמו
השכולה? "האם על הגבעה / עמדה והסתכלה / בדומיה / ולבה הולם
בחוזקה / עמדה וחשבה / ואמרה בלבה / למה דווקא אני / מדוע בני / ולא
אחר הוא, ולא חבר?"

